

Пролісок

portal.prolisok.org

жовтень
2015
№2
(161)

ІНФОРМАЦІЙНИЙ ВІСНИК

Газета Кіровоградського обласного навчально-виховного комплексу
(гімназія-інтернат – школа мистецтв)

Сьогодні в номері:

Амрум - острів,
що руйнує
стереотипи

6-9 см.

Тої слави ко-
зацької повік не
забудем

10-11 см.

Учителю! Ти в
серці назав-
жди...

2-5 см.

Учителю! Ти в серці назавжди в

*Із безлічі професій на Землі,
Які вже є, яких ще будуть вчити,
Є головна, як віщий, суций хліб,
І назва цій професії – Учитель!*

Один раз у рік, у найпрекраснішу пору, коли шелестить падолистом осінь, у лузі снує мереживо бабиного літа, а над землею пломеніють різнобарвні квіти, наші вчителі приймають поздоровлення зі своїм професійним святом від усіх без винятку своїх вихованців: улюблених і, можливо, не зовсім...

Але, повірте мені, учні люблять наших вчителів, я тому свідок, як кожен клас, кожен учень із великим бажанням, один за одним виходили на сцену, аби через слово, пісню, запальний танок привітати їх.

Міські одинадцятикласники «пролісківці» стовідсотково впоралися зі своєю почесною місією: розпочали концертну програму, майстерно виконавши зворушливий вальс. Цих талановитих майбутніх випускників ми ще раз побачили. Під фінал вони виконали хореографічну композицію «Діти йдуть до школи». На наших очах красиві юнаки і дівчати перетворювалися в зухвалих бешкетників, яким впродовж дня

осінніх барвах і духмяних квітах!

Брояківська Н.В.

треба так багато встигнути. Експресія, артистизм, майстерність, вдалий гумор – це все було доречним. До того ж, композиція виконувалась під шалену темпову фонограму. Молодці!

Розкішний дует у складі нашого Влада Дорошенка та третьокурсниці педуніверситету Катерини Алдошиної гармонійно вписався в програму святкового концерту.

Наші улюбленці, наймолодші учасники концерту, учні школи мистецтв, вихованці І.Дроздової, О.Шупер та С.Твердохліба, як завжди, були неперевершеними. Щирими оплесками зустрічали і проводжали глядачі егантних хлопчиків, які говорили про-

никливі слова на адресу усіх учителів, а також виконавців надзвичайно милої хореографічної композиції «Дитячі пустощі».

Чи була родзинка цього року? – Так. Це Всеволод Амброс з 10-Б. Впевнена, він нам усім запам'ятається не лише віртуозною грою на акордеоні. Після щирих вітальних слів однокласників, його «Вальсуючий акордеон» заповнив усіх. З вигуками «браво» він покидав сцену.

Наступна інструменталістка – піаністка Поліна Івасик із 10-В. Можливо, вона ще не зовсім зрозуміла для всіх, але свою надзвичайно відповідальну місію (адже клас представляла тільки

ГІМНАЗИЙНЕ ЖИТТЯ

вона!) вона виконала чудово. Складний твір – «Вальс» Георгія Свиридова разом із відеокліпом прозвучав пристойно. Велика вдячність Ларисі Гайдай.

Як завжди, прикрасою кожного концерту є хореографічні номери.

Наймолодші гімназисти впевнено виконали жартівливу хореографічну композицію на пісню групи «Тік» «Учителька нашого мікрорайону», а подитячому щиро, правдиво привітали своїх учителів учні 6-го класу. Їхнє вітання мало красиву назву «Вам, любі вчителі». Яскраву композицію «Бременські музиканти» злагоджено виконали запальні семикласники.

Дев'ятикласники вітали своїх учителів серйозною, навіть філософською композицією «Я хотів би змінити світ».

Міські десятикласники цього року почували себе майже дорослими: вони виконували «Танго». Відчувалася жагучість, навіть пристрасть... А загалом – вони були просто красиві!

Обласний універсальний 11-Г теж заявив про себе з боку хореографії. «Твіст» у виконанні милих дівчат виглядав дуже пристойно.

Незабутньою була «Буфонада». Цей непростий математичний 11-Б в останню мить зумів мобілізуватися, зібратися і зробити все, як потрібно. Знову всіх порадувала талановита саксафоністка Анна Руднік.

Під фінал звучала одна з улюблених композицій гуманітарного 11-В – «Сад-виноград». Ці, безперечно, талановиті наші випускники підкорюють

свою безпосередністю, відкритістю, щирістю, чесністю і при цьому демонструють високий художній рівень. Їм просто віриш. Це дорогого коштує.

Як завжди, було приємно всім нам чути і бачити тендітну Антоніну Задоржну.

З великим бажанням привітати своїх вчителів вперше виходили на сцену учні універсального 10-Г – Людмила Мокряк (перспективна) та вокальний ансамбль.

Фінал святкового концерту був красивий і яскравий. Учні 6 і 8 класів виконали хореографічну композицію «Діти сонця». Дійсно, це було по-сонячному світло, і по-дитячому щиро та правдиво.

Елегантні ведучі Неля Мазур і Сергій

Кузютічев (в нього був дебют!) були на висоті. Всі глядачі мали змогу почути величні і проникливі слова, а також переглянути відеокліп про вчителів, який підготував наш технічний центр.

На святі була присутня голова обласної організації профспілки працівників освіти і науки України С.Л. Скалько, яка привітала всіх зі святом.

Директор облкомплексу, народний артист України, професор А.Є.Коротков подякував учням, вихователям, педагогам-хореографам за підготовку святкового концерту, а також вручив грамоту департаменту освіти і науки Кіровоградської ОДА заступнику директора з навчально-виховної роботи Загуменній Я.С. та побажав святкового настрою, шани, любові та визнання своїх учнів.

АМРУМ – ОСТРІВ, ЩО РУЙНУЄ СТЕРЕОТИПИ

Вересень 2015 року, безперечно, став найяскравішим вереснем у моєму житті. Зазвичай початок навчального року приблизно такий: звикаєш до вранішніх підйомів і нового розкладу занять, намагаєшся згадати пройдений минулого року матеріал і розумієш, що літо викреслило з твоєї пам'яті все, що ти колись знав. І так щороку. Та остання осінь мого шкільного життя точно ще не скоро забудеться, адже деяким учням гімназії, серед яких була і я, пощастило відвідати надзвичайно мальовничий німецький острів, що знаходиться в Північному морі, назва якому – Амрум.

Вночі 16 вересня ми сіли на автобус і разом із групою дітей з Олександрії приїхали в Бориспіль. Там сіли на літак і уже вдень

приземлилися в найбільшому аеропорті Німеччини, у місті Франкфурт-на-Майні. Звідти електричкою дібралися до Кірна, де на нас чекали сім'ї, які прихистили нас на першу ніч у новій для нас країні. Мені особисто дуже пощастило з сім'єю: дівчинка, з якою я мешкала, Емелі, живе з мамою і сестрою, вони дуже приємні й дружні люди. І хоча виникали деякі незначні мовні проблеми (я майже не говорю німецькою, а Емелі володіє англійською на середньому рівні), це не завадило нашому спілкуванню.

Наступного дня ми побачили, як проходить день звичайних німецьких школярів. Автобусом ми доїхали до школи, були присутні на їхніх уроках. Перше, що

помітно відрізняється від українських шкіл – це великі, просторі аудиторії з широкими вікнами майже на всю стіну, парти для одного учня, а не для двох, які можна вільно пересувати в залежності від того, який вид роботи виконується (групова, парна чи самотійна робота), а також наявність у кожному класі мультимедійної дошки. Німецькі вчителі не пишуть крейдою, вони використовують спеціальні маркери. І ця школа знаходиться не в Берліні чи в іншому мегаполісі, а в невеличкому провінційному містечку. Тож Україні є до чого прагнути, принаймні в плані облаштування закладів освіти.

Цього ж дня, точніше, уже вечора, наша українсько-німецька делегація розпочала дванадцятигодинну автобусну подорож з півдня на північ Німеччини до побережжя Північного моря. Уже вранці ми сіли на паром і через дві години (нарешті!) прибули до пункту призначення – острова Амрум. Він належить до Фризьких островів і не є найбільшим серед них. Там поселилися в молодіжному таборі в містечку Вітдюн, в якому і провели наступні десять днів.

Чесно кажучи, перше враження від острова було трохи незрозумілим. «Де море?!» - подумала я, коли ми підійшли до входу в гуртожиток. Як виявилося згодом, там, куди прибуває паром, постійний рівень води, а на іншому боці острова, який

ми й побачили, - припливи й відливи. Ми прибули саме під час відливу, тож перше, що перед нами постало – це лише мокрий пісок замість моря. І тільки ввечері, коли ми повернулися з прогулянки, ми нарешті побачили Північне море в усій його красі!

За час перебування на острові ми звикли до життя в гуртожитку (новий для мене досвід) і здружилися з німецькими дітьми.

ГІМНАЗИЙНЕ ЖИТТЯ

До того, як я потрапила в Німеччину, в моїй свідомості існував стереотип німця як занадто правильної, дуже пунктуальної, педантичної людини, яка завжди їсть ножем і виделкою й поводить себе виховано та спокійно в будь-якій ситуації. Побачивши реальну картину, я зрозуміла, що не такі вже вони й ідеальні (переважно хлопці)! У їдальні вони їдять, як зручно (в принципі, як і українці), а не за правилами етикету; іноді, коли їм нудно, можуть покидатися їжею один в одного; звичайну випадковість, коли цукор висипався на хліб, перетворюють на появу нової страви, називають її «Zuckerbrot» (хліб з цукром) і з величезним апетитом її їдять (до речі, смакує непогано)! Хто знає, можливо, ці бешкетники колись стануть відомими дипломатами чи політиками, і їм вже не дозволено буде веселитися, як зараз?

Ви думаєте, що ходити по морю неможливо? Помиляєтеся! Адже під час відливу

між Амрумом і сусіднім островом Фьором залишається лише два вузьких канали, рівень води в яких до стегна (для людини середнього зросту), і їх можна перейти, а далі йти просто по вологому піску. Для мене ця прогулянка морським дном стала найяскравішою подією з усієї подорожі й залишила величезну кількість вражень. Коли у вітряну погоду восени йдеш у куртці й плавках – це справді загартовує!

За ці десять днів ми встигли також обійти наш острів пішки, на власні очі побачити морських котиків, підготувати кон-

церт з теми «Толерантність», зіграти в ігри на комунікацію, піднятися на амрумський маяк і побачити захопливий вид, який відкривається з його верхівки. А ще особисто для мене ця поїздка запам'ятається тим, що я зустрілася з родичами, які мешкають у Німеччині і яких я не бачила 7 років. Вони з Гамбурга двічі приїздили на острів, щоб побачитися зі мною. Ніколи б не подумала, що зустрінуся з ними в такому незвичному місці!

Коли наша подорож добігла кінця, ми тим самим шляхом дібралися до наших сімей, провели у них останню ніч у Німеччині, а на ранок усі разом зустрілися на вокзалі. Це був найсумніший момент за весь час перебування там, адже було справді складно відпускати тих людей, які за такий невеликий проміжок часу стали для нас справжніми членами сім'ї. Та все-таки, думка про те, що на нас чекають

вдома люди, яких ми любимо, зробила повернення в Україну більше радісною, ніж печальною подією.

І тепер, сидючи вдома, я радію від того, що познайомилася з такими чудовими людьми і вірю, що скоро побачу їх ще раз. Можливо, наступного разу вже вони приїдуть до нас? Ми завжди будемо раді прийняти їх у нашому краї й показати, чим різняться способи життя українців і німців. Адже нам теж є чим пишатися, чи не так?

Романок Марина, 11-А клас

Тої слави козацької повік не забудем

Багато людей мріють потрапити в іншу історичну епоху. Дехто волів би жити за часів славного середньовічного лицарства, а хтось хотів би потрапити в кам'яний вік, щоб подивитися на доісторичних тварин чи дослідити побут прадавніх предків. А от я належу до тих, хто бажає потрапити у дивовижний час героїв та подвигів – добу козацтва, що вселяє у душу прагнення до волі та захисту своєї Батьківщини.

У моєму серці полум'яніють рядки поезії Тараса Шевченка «Тарасова Ніч».

Україно, Україно!

Ненько моя, ненько!

Я згадаю тебе, краю,

Заплаче серденько...

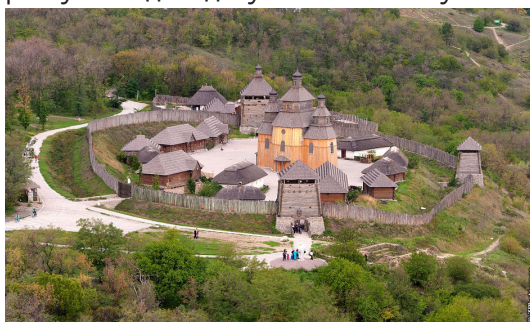
Де поділося козацтво,

Червоні жупани?

Де поділась доля-воля?

Бунчуки? Гетьмани?

Запорозька Січ як унікальна козацька республіка досі дивує своєю самобутністю

та насторожує ворогів української державності своїм глибоким могутнім корінням у свідомості українців. Вона пронизана енергетикою, яка вселяє сміливість і мужність, закликає до останнього подиху боронити рідну землю:

Було колись – в Україні

Ревіли гармати;

Було колись – запорожці

Вміли панувати.

Т.Шевченко «Іван Підкова»

Багато митців присвятили свої твори козацтву та Січі. Із захватом писав про неї і Тарас Шевченко – палкий прихильник незалежності України, волі та рівних прав для всіх людей. Тема козацької доби була блискучим мечем у руках Тараса, що проливав світло правди й волі на життя кріпаків. Поза сумнівом, Шевченко у душі був справжнім безстрашним козаком, який замість шаблі бив ворога Словом!

ОСОБЛИВА ДУМКА

І зараз поезії “Іван Підкова”, “Тарасова ніч”, поема “Гайдамаки” не залишають байдужими вже вільних українців і є актуальними, як ніколи. Сучасні козаки – захисники України – гідно виконують свій нелегкий обов’язок – боронити рідну землю.

У цьому році 14 жовтня ми вперше будемо святкувати державне свято – День захисника України, що виконує мужність і героїзм усіх захисників незалежності і територіальної цілісності України, має на меті зміцнити військові традиції і звичаї українського народу, сприяє дальшому зміцненню патріотичного руху.

Кобзар закликав нас до миру та злагоди, єдності, мудрості, священної любові до України, пам’яті свого народу. Тому всі ми повинні завжди пам’ятати наступні рядки:

*Любить її, душу правди,
Козацькую славу,
Любить її – ходім, сини,
На раду ласкаву...*

Т. Шевченко “Гайдамаки”

Сергієнко Катерина, 7 клас

*Я на малюю красу України.
Всі барви веселки у ній є:
В зеленому лузі червона калина,
Синя хвиля Дніпра в берег б’є,
До Чорного моря течуть його води.
Все бачить Дніпро на своєму шляху:
І небо блакитне, і жовту тишеницю,
І білу хатину в вишневім саду.
Я малюю красу України.
Як рушник вишиваний вона.
Я люблю Україну й милуюся нею.
В світі кращого краю нема!*

Гапличкова Крістіна, 7 клас

Роздуми прогулянкою по ...

Найстаріше, найпрекрасніше місто знаменитих людей, можливостей і свободи! Це все про Київ. Київ – це розкішне місто, велична столиця України, яка єднає у собі минуле та жваву сучасність. Це надзвичайне місто для відпочинку та роздумів, яке надихає та радує погляд будь-кого. Він розташований на живописних берегах Дніпра, який поділяє його на дві неподільні частини. Центральною вулицею міста є Хрещатик, що має дивовижний вигляд за рахунок розташованих на ній будівель у різних архітектурних стилях.

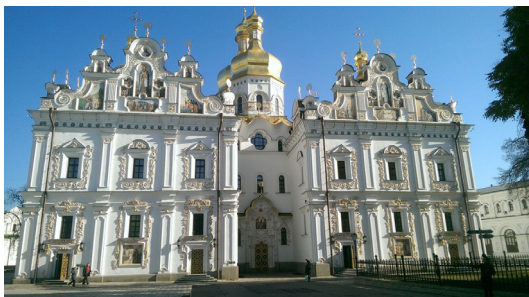
Безумовно, Київ може позмагатись за звання

найкрасивішого міста не тільки України, а й світу. Хрещатик, «Батьківщина Мати», Андріївський узвіз, Річковий вокзал, Софіївський собор – всі ці місця заслуговують на увагу. І цієї уваги достатньо: до нашої столиці приїжджає достатня кількість туристів з різних куточків світу, на яких Київ справляє шалене враження. Та навіть українця Київ не залишить байдужим, сюди хочеться повертатись знов і знов. Відкривати нові, невідомі місця, із захватом дивитись на старі, такі вже звичні будівлі.

Бронзові засновники Києва, каштани, величний дід Дніпро назавжди залишаться у вашій пам'яті! Можу дати лише одну пораду: якщо ви ще не були в Києві, обов'язково завітайте до нього, і ви більше ніколи не зможете його забути!

Лихоліт Вікторія, 10-Г клас

Відповідальні за випуск: Шепель В.О., Французан Н.О.

Голова комісії інформації УПГ.

Редакція не несе відповідальності за зміст матеріалів

Веб-адреса: http://portal.prolisok.org/gazeta_prolisok.html

Всі права захищені © 2014 Надруковано в ТЦ облкомплексу, тираж 40 екз.